

KOVÁTS
RÓBERT

*Mielőtt
leszülettem*

TARTALOM

A jelenlét kincsei	9
Az áldás	59
A végtelen érintése	91
Időtlen időkig	143
A sorsom én magam vagyok	197
Gyöngyszemek	227
Az Életkönyv	261
Az élet értelme	329
A tizennegyedik fénypont	393

Részlet az 1. fejezetből

„A hideg decemberi szelek otromba módon süvítenek felé, ahogy a magas épületek között utat találnak, s nem kímélnek sem élő, sem élettelen, ezért a középkorú hölgy kényszeredetten zsebre teszi a kezét, s állát a bolyhos sáljának védelmébe fúrja. A sálat még a fiától kapta, narancs és lila színei mindig a naplementére emlékeztetik. Az elmúlásra.

Charlotte-nak feltűnik, hogy nem ő az egyetlen, aki a buszról leszállva a harminc emelet magas felhőkarcolóhoz igyekszik, egész kis csoport verődik össze a forgóajtós bejárat előtt. A nap égi pályája lassan a végéhez közeledik. A zenitet napközben beragyogó égitest most Charlotte sáljához hasonló színeket mázol szerteszét. Lilás rózsaszínes fénytünetmények tükröződnek az óriási épület üvegtábláin.

Végre a hölgy is bejut a felhőkarcoló oltalmába. Odabent karácsonyi díszítés fogadja, egy, a hallt uraló bőségesen ékített fenyővel, mely művisége ellenére igazán hasonlít a hegyekben élő rokonaihoz. Charlotte követi a lifthez igyekvő kis csapatot. Az épületben összesen négy felvonó működik, ezek közül három éppen mozgásban van, a negyedik ajtaja pedig Charlotte és a többiek előtt kinyílik. A befurakodás után valaki megnyomja a gombot a Heller&Murray - Konferenciaterem kiírás mellett.

A lift pár másodperc emelkedés után megállapodik a hatodik szinten. Charlotte az első között száll ki,

ám mielőtt tovább menne, mindenkit maga elé enged. Letekeri a sálját, kigombolja a szövetkabátját, s egy kevés ideig csak szemlélődik.

A Heller&Murray könyvesbolt három emeletet is elfoglal az impozáns építményben. Az első két szintjén könyvek egész garmadáját kínálják az olvasóknak, míg a harmadik emeleten egy akkora konferenciatermet alakítottak ki, ahová könnyedén befér több száz látogató. A hely most csordultig van. Charlotte figyel, hogy a közönségtalálkozó kezdési időpontjára éppen betoppanó csapat csak úgy-ahogy tud helyet foglalni. A nő úgy dönt, inkább nem keres magának ülőhelyet a tömegben. Karjait a melle alatt összefonva állapodik meg a huszonöt méterre lévő színpadtól, ahol a szervező hölgy és az est fénypontja éppen élénk beszélgetést folytatnak közvetlenül a kezdés előtt.

Charlotte hol az eseményt hirdető plakátra, hol pedig a színpadra pillant. Az összehasonlítógatást csak azért teszi, mert mindig furcsa kontrasztként élte meg, amikor egy fotót lát a testi fogyatékkal élő emberről, aztán az illetőt személyesen, testközelből is láthatja. A jól szituált, negyvenes éveit végén járó férfi szimpátiát ébreszt benne a kép alapján; kerekesszékekben ülve olyan, mintha csak a fotó és a móka kedvéért huppant volna bele. Őszintén boldog mosolya valahogy nem illik Charlotte-nak a testi fogyatékosokról alkotott képébe. Nem egy megtört ember, nem szenved, hanem életvidám és tele van vitalitással. Barna szeme melegen, bizalomgerjesztően csillog. Acélos álla, divatosra nyírt sötétszőke haja és szakálla, valamint

mackós termete egy jóllakott, melák vikingre emlékezteti, akinek szívében nincs helye a zord skandináv fagynak. Hasonló, sötétszürke garbós pulóvert visel, mint most a színpadon, a különbség csak annyi, hogy a közönségtalálkozóra választott ruhadarabon norvégminták és néhány vicces mikulás motívum látható. Az ilyenekre mondják tréfásan, hogy nagyra nőtt gyerek, gondolja magában Charlotte. A fotó és a valóság tanulmányozása után a nő gyorsan elolvassa a plakáton lévő szöveget:

A JELENLÉT KINCSEI

BESZÉLGETÉS RICHARD HOLLMAN
#1 THE NEW YORK TIMES
BESTSELLERSZERZŐVEL

SZERETETTEL VÁRUNK MINDENKIT
AZ ÉV UTOLSÓ RENDEZVÉNYÉN!

DECEMBER 10., 16:00

Alighogy az ismertető végére ér, a rendezvény szervezőjének ékes, dallamos hangja kezdi megtölteni a termet. A csinos, negyvenes nő olyan elegánsan öltözött fel, mintha egyenesen egy karácsonyi partiról libbent volna ide, s ezt a gondolatot csak tovább erősíti a színpad ízléses ünnepi dekorációja. Diszkrétén áll ki a közönség elé, hogy testtartásával és gesztusaival még

véletlenül se legyen sértő a mozgáskorlátozott író számára.

- Nagy-nagy szeretettel üdvözlök mindenkit ezen a csodás délutánon! – olyan széles a mosolya, mintha két fogsora volna, állapítja meg Charlotte. - Lindsay Becket vagyok a Heller&Murray rendezvényszervezője. Nagy örömmel mutatom be a mai vendégünket, akit talán nem is szükséges különösképpen bemutatni – nevet Lindsay, a közönség derűsen reagál -, hiszen számos fantasztikus sikerkönyv szerzőjeként méltán vált napjaink egyik legolvasottabb regényírójává. Kérem önöket, hogy köszöntsék nagy-nagy tapssal a *Holdvilág*, a *Nincs új a nap alatt*, a *Korlátok*, valamint a személyes kedvencem, *A kései ős* című bestsellerkönyvek íróját, Richard Hollmant!

A közönség kultúrált tapsviharral fejezi ki lelkesedését, és a sorok jobb szélén egy profi fotós már kattintgatja is a gépét. Néhányan álldogálnak, akiknek nem jutott már hely, de mindenki olyan közel férkőzik a színpadhoz, ahogy csak lehet. Kivéve Charlotte-ot. Ő tisztes távolságból figyel. Soha egyetlen Richard Hollman könyvet sem vett még a kezébe, de a nevével már nem egyszer találkozott. Ez elkerülhetetlen egy ilyen nagynevű író esetén.”

Részlet a 2. fejezetből

„A műtét abból a szempontból sikeres volt, hogy minden olyan szilánk eltávolításra került, amik

nyomták a gerincvelőt, viszont a végcélt nem értük el. Számos vizsgálaton és igyekvő beavatkozásokon estem át öt hónap alatt, a javulás legkisebb jele nélkül. A remény hétről hétre nulla százalékra csökkent. Be kellett látnunk, hogy ennyi volt... innentől kezdve a megszokott életünknek vége.

Amikor órákon át csak elkeseredetten bámultam magam elé, azok jobbak voltak, mint az éjszakák. Nappal nézhettem az ablakpárkányra repülő madarakat, már ha odajöttek. Vagy nézhettem a falakat. A konnektort. Hallgattam a folyosó hangjait. A plafonra szerelt neonlámpa keretét figyeltem. Hihetetlen lelki és szellemi megterhelés volt a teljes kiszolgáltatottság és mozdulatlanság. A legapróbb dolgokat sem tudtam megtenni, hogy akár egyetlen milliméternyivel is kedvezőbb helyzetbe kerüljek. Naponta forgattak, hogy ne legyenek felfekvéseim. Ürítettem a katéterbe vagy a pelenkába, bár sosem éreztem, hogy mikor.

Nappal volt mire várni. Erinre és Bennyre. Amikor megjöttek, és akár napi hat-nyolc órát velem voltak, az leírhatatlan megkönnyebbülés volt. Ebben az új, rideg és kegyetlen világban elhozták a jól ismert otthon melegét. Aztán ahogy a látogatási idő véget ért, el is tűnt az otthonom. Újra a kórházban voltam.

Az éjszakák pokoliak voltak.

Akkor jöttek csak igazán az önkínzó gondolatok és érzések. A bűntudat. A perzselő harag. A kín, hogy bárcsak visszamehetnék időben arra a pillanatra, amikor azért a rohadt labdáért siettem... A két

lábamat odaadtam volna azért, hogy újra ott legyenek és legalább akkor a karjaim megmaradnak. Legalább van valamim. Iszonyúan irigyelni kezdtem azokat, akiknek csak a lábát vágták le, vagy csak el van törve a karjuk. Magamban morogva szidtam őket, hogy nem tudják, milyen szerencsések és ne merjenek siránkozni egyetlen tetves percig sem! Nem tudják, mi az a kín, mi a valódi szenvedés!

Örjögtem.

Káromkodtam.

Addig üvöltöttem állatias dühvel, amíg ki nem száradt és be nem görcsölt a torkom. Minden éjjel rohamléptekben jöttek ilyenkor az ápolók hozzám, hogy nyugtatót adjanak be. Emlékszem a szánakozó pillantásaikra. Az volt az arcukon; ők is így éreznék magukat a helyemben.

Aztán egy éjjelen, amikor úgy tűnt, már nincs mit kiordítani magamból, csak keserőséggel telve néztem ki a fejemből. Arra gondoltam; Richard, itt az alkalom, hogy életre szóló leckét adj a fiadnak! Elmúlt az az idő, hogy reménykedni lehet a felépülésben. Nem a kitarásommal tudtam Bennynek példát mutatni, nem azzal, hogy tűzön-vízen átmegyek a célomért és bebizonyítom, hogy apu számára semmi sem lehetetlen. Nem. A feladatom az volt, hogy megmutassam Bennynek; ha valamin nem áll hatalmunkban változtatni, akkor a hozzáállásunkat kell megváltoztatnunk.

Megértettem, hogy nem vergődhetek tovább a saját posványomban, hiszen még mindig a fiam apja

vagyok. Felelősséggel tartozom érte, a lelki világáért. Vigyáznom kell rá, tanítanom kell őt. A testemet elveszíthetem, de az apaságomat soha!

Eldöntöttem, hogy megnyomorodásom ellenére is hősként fogok előtte állni. Soha életemben nem fogok már újra focizni vele, de még csak meg se tudom simogatni a haját, ám ettől még óriássá nőhetek a szemében, mert látni fogja, hogy az apját nem győzi le semmi. Főként a saját kínjai nem! Ez adott hajtóerőt, hogy valamit kezdjek az életemmel. Ebben az új szituációban kellett találnom valamit, amiben még mindig jó vagyok, amit meg tudok tenni, amire csakis én vagyok képes, amiben lehet rám számítani, amit rám lehet bízni. Az ezen való töprengés egyszeriben egy kicsit elviselhetőbbé tette a szenvedésemet, mert volt hova eljutnom. Volt egy célom. S ezt megacélozta, hogy nem akartam elveszíteni Erint.

Természetesen tudtam, hogy sosem hagyna el, ő nem az az ember, aki megfutamodik a nehézségek elől, és számára az eskü, az ígéret és az őszinteség kőbe vésett erkölcsi alapok. Más értelemben nem akartam őt elveszíteni. Nem akartam, hogy a nyomorúságom miatt kevesebb boldogságban legyen része, nem akartam kevésbé élvezni a humorát, szemének életerőtől ragyogó szépségét. Nem akartam, hogy ne legyen önmaga. Azt az életvidám, szórakozott és bármilyen mókára kapható cserfes nőt szerettem volna magam mellett tudni, akibe anno beleszerettem. Egyszerűen nem hagyhattam, hogy a testem elvesztésével a családuk is széthulljon. Ki kellett

hoznom a legjobbat ebből a helyzetből. Minden napból a legjobbat. Eldöntöttem, hogy új életet kezdek. Alkalmazkodom és életben maradok.

A legnehezebb az volt, hogy a vágyaimat elengedjem. Nem volt szabad vágyom arra, hogy felkeljek az ágyból. A korábbi meditációim, amikor az ujjamat figyeltem, abbahagytam, s arra koncentráltam, hogy megértssem az érzéseimet és gondolataimat. Azok forrását. Helyre rakjam, ki vagyok valójában. Nem engedtem meg magamnak, hogy azt akarjam; sétáljak, fussak, autót vezessek, focizzam Bennyvel és szeretkezzem Erinnel. Mindezek a korábbi életemhez kötődtek, egy másik Richard Hollmanhoz.

Az új én más volt. Meg kellett találnom az igazi önmagam. Testem fogságában fel kellett szabadítanom a lelkemet. Elképesztően nehéz volt elengednem a régi Richardot és elfogadni ezt az újat, ám minél többet gondoltam arra, milyen sok feladatomban van még így is az életemben, segített a helyes irányba fókuszálni.

Az ötödik hónap valamely napján történt, hogy először képes voltam mosolyogni. Aztán a mosoly nevetéssé vált. Ott voltam teljesen egyedül a kórteremben éjjel kettőkor és magamban kacagtam. És hogy min? Mert megértettem... sőt nem csupán megértettem, egyenesen minden sejtemmel átéreztem, hogy Én ki vagyok. Mintha életre keltek volna mozdulatlan tagjaim és kiléptem volna a börtönömből! Egyszeriben olyan könnyűvé vált minden. A testem megközelítőleg sem volt többé

fontos, olyan volt, mint a levetett ruha. Szinte kívülről láttam magamat a kórterem halovány éjszakai világításában.

Szabad voltam!

Éreztem magamat!

Éreztem a saját lényegemet a testemen túl. Lenyűgözött a felismerés egyszerűsége, ugyanakkor egy cunami erejével söpört át rajtam. Nem tudok többé járni, fogni, érinteni, ölelni, szeretkezni, sportolni vagy bármi más? Kit érdekel! Tudok szeretni, együttérezni, tanulni és tanítani, tapasztalni és átadni. Mindenre képes vagyok, ami igazán fontos az életben!

S ahogy elöntött ennek elképesztő, tonnányi erővel áramló békéje... egyszer csak döbbenetes kép nyílt meg a lelki szemeim előtt.”

Részlet a 4. fejezetből

„Szótlanul nézték tovább a macskát, s én jól szórakoztam azon, hogy sikerült ilyen módon felhívni a figyelmüket. Mert ha nem is mondták ki, de mind egyre gondoltak; meglátogattam őket, és ennek Lulu által adom hírért.

- Szerintem itt van a papa – szólt végül Rafi -, ő csinálja ezt vele.

Muszáj voltam egyértelműsíteni a fiam kijelentését, ezért azon kezdtem gondolkodni, hogyan üzenjek még nekik. Észrevettem egy rádiókészüléket, mely a konyha ablakpárkányára volt téve, mellette illatos

szegfűszeg volt egy kis cserépben. A rádió ki volt kapcsolva, de ez egy léleknek, aki keresi a kontaktust, nem akadály. Az érintésemre nyomban sisteregni kezdett, amitől egy pillanatra mind összereztek. Ám ahogy rájöttek, hogy ez is bizonyára a látogatójuk mesterkedésének tudható be, lélegzetviasszafojtva vártak.

- De hát... - kezdte Mateo. – Ez a rádió nem is működik már.

Egy szempillantás alatt rájöttem, hogy egyik adó sem sugározza azt a dalt, melyet meg akartam szólaltatni, ezért az emlék-kivetítés módszerével én magam keltettem életre a fülbemászó muzsikát.

Elképzeltem azt a varázslatos és egyben szívfájdító estét, mely olyan volt, mintha az egész életünket egyetlen órában lehetne összefoglalni. Kavargott bennünk az öröm, a fájdalom, a kötődés, a megbocsátás és az ígéret ölelése; hogy itt vagyok és itt is leszek mindörökké. Amikor majdnem egy év után visszatértem Jimenához és a gyerekekhez, azok rendkívül nehéz idők voltak. Lassan kerültünk újra közel egymáshoz, mint férj és mint apa. A gyerekek előbb fogadtak vissza magukhoz, s ez felgyorsíthatta a feleségem megbocsátását.

Amikor eldöntötte, hogy újra bízni fog bennem, esélyt ad nekem, magának, nekünk, úgy szerettem őt azon az éjszakán, mint soha azelőtt. Meleg, párás volt az este, és mi mezítelenül kimentünk a ház elé. Lefeküdtünk arra a heverőre, melyen csak nehezen tudott két ember elférni, de mi szorosán összebújtunk.

Egy ideig csak csöndben élveztük egymás testének és szívének közelségét, majd Jimena úgy döntött, halkan bekapcsolja az öreg rádiókat, mely sosem adott jó hangot. De nekünk ott és akkor kristálytisza volt. Micsoda véletlen, éppen a kedvenc dalunk szól; a *Los Tres Diamantes* társulattól a *Noche y Día* című nóta. Később megtudtam, hogy ebben némileg Yedda keze volt, hogy ott és akkor ránk találjon ez a szám.

Ahogy Mateo házának teraszán a rádióra gyakoroltam hatást, előhívtam ezt az emléket, s amint a lelkemben felcsendült a muzsika, a készülék azonnal megszólaltatta a szívhez szóló dalt.

- Igen – mondta elcsukló hangon Jimena, s könnyekben tört ki. – Itt van... Ő az.

Lulut, mint közvetítőt ezután már nem akartam használni, ezért, hogy újabb szépséggel ajándékozzam meg a szeretteimet; a jázmin bokor virágaira igyekeztem hatást gyakorolni. Rövidke próbálkozás után sikerült is megmozdítanom egy nagyobbacska ágat. Bár éreztem, hogy felkavaró rádöbbenéssel szemlélik, micsoda meghökkentő fordulatot vett az este, de nagyon boldogok voltak, akárcsak én. Tudták, hogy velük vagyok, érezték a jelenlétemet, a törődésemet, a figyelmemet és megérintette őket egy darabka mennyország. Abból a szempontból könnyű dolgom volt, hogy mind a saját, mind pedig Mateo családja számára a hit a túlvilágban, a halál utáni életben evidencia volt.

- Istenem, Asier... - a feleségem könnyei az öröm cseppjeivé változtak, s az a gyöngéd mosoly

ömlött szét benne, s az arcán, melyet úgy szerettem. A gyermekeim egytől-egyig tátott szájjal szemlélték a meglevenedő csodákat, s tudtam, arra gondolnak; mégsem apátlanok. A halál, a temetés nem vett el tőlük. Itt van velük a papa és vigyáz rájuk. Én ismét megmozdítottam a bokor egyik ágát, mintha így integetnék nekik a túloldalról. Mindegyikük egyszerre sóhajtott fel.

- Sziasztok. Sziasztok, kincseim – köszöntem nekil meghatódva, de szavaimat persze nem hallhatták.”

Részlet a 6. fejezetből

„A fehérség eloszlása olyan volt, mintha a sűrű ködöt szélfújás tüntette volna el a szemem elől. Egy kórház betegszobájában találtam magamat. A puritán egyszerűséggel berendezett helyiség egy ágyból, két székből, ruhásszekrényből és egy kis hűtőből állt. Ennek tetején néhány könyv hevert, valamint szemüveg és egy bontott kekszes zacskó. Éjszaka volt. A spalettákat behúzták, de még így is beszűrődött az épület körüli sétányt megvilágító lámpák tompa fénye.

Az ágyban egy ötvenes évei elején lévő asszony feküdt, aki valamit halkán motyogott magában. Könnyes, rémült hangja szomorúsággal töltött el. Ahogy megnéztem nyúzott arcát, karikás szemét, egyből arra gondoltam, hogy valami módon energiát kéne adnom neki. Segíteni akartam a kétségbeesett nőn.

- Most Albániában vagyunk, egy Vlora nevű városban – szólta a lelki vezetőm. – Olta három napja leesett a létráról, miközben a függönyt próbálta leszedni a karnisról. Szilánkosan eltört két nyakcsigolyája.

- Érez fájdalmat?

- A testében nem – felelt együttérzőn Yedda.

Figyelmemet az előbbinél jobban Oltara fókuszáltam és így már értettem, mit mondott. Ezen igazán nem kell meglepődni, hiszen a lélek az összes nyelven ért, amit valaha beszéltek az emberek. Egyszerűen azért, mert nem emberi fül és agy dolgozza fel az információt, hanem mi magunk, a lélek. Olta Istenhez könyörgött, hogy segítsen neki újra mozogni, járni, hogy egészséges testben legyen ismét, hogy a gondozásra szoruló fiát tovább ápolhassa, ne büntesse meg őt, hiszen semmi rosszat nem tett soha. Imádságában annyi fájdalom, keserűség, remény és az igazságtalannak vélt esemény gerjesztette harag volt. Haragudott magára, amiért nem volt elég óvatos, haragudott a férjére, amiért elhagyta őket, és így Olta két munkahelyen is dolgozott, hogy elég pénzt tudjon keresni, amiből fizette azt az ápolót, aki besegített a fiánál. A korábban is nehéz helyzetben lévő asszony most még mélyebbre került.

- Úgy hiszem, fel fog épülni – mondta Yedda.

- Ezt miből gondolod?

- Látom minden élete összes momentumát, és azt is, miért éli át mindezt. Amint megtanulja, amit

tudnia kell ezen körülmény által, az állapota javulni fog. Olyan életet választott magának, amelyben kizárólag rajta múlik; meggyógyul, vagy így él tovább.

- Mit kell megtanulnia, Yedda? – kérdeztem elmerülve Olta bánatában.

- Hogy ne büntesse magát azért, ahogy mások bánnak vele. Inkább ismerje fel, hogy az emberek viselkedése két összetevőből áll; egyfelől amilyen lelkiséggel ők maguk rendelkeznek, másfelől pedig minden, az életében feltűnő személy karmikus jelentőséggel bír. Kisebb vagy nagyobb mértékben. Tehát tükrök. Amint Olta ezt megéri, rájön, hogy a testébe zárközés egy végső és durva próbálkozás arra, hogy áthatolhatatlan falak mögé rejtőzzön. A bénulása tehát egy védekezési mechanizmus. Azt tervezte meg az életében, hogy ez csak akkor történjen meg vele, ha nagyon letér az útról, ha vészesen eltávolodik önmagától.

Olta imádkozása eközben halk sírássá vált. Már nem beszélt összefüggően, már nem szólt Istenhez. Csak saját magával kommunikált.

- És hogyan bünteti magát?

- Ahogy oly sokan, Asier – felelt elnéző mosollyal a vezetőm. – Gondolatokkal és érzésekkel, amelyekkel való azonosulás csak még nehezebbé teszi a felismerést, hogy ezek megváltoztathatók, kordában tarthatók.

Ekkor hirtelen arra lettünk figyelmesek, hogy egy lélek közeledik felénk a szoba ajtaja felől. Szürkés-

piros energiaszíne idős bácsi képében jelent meg, s igencsak meglepődött, hogy minket is a szobában talál.

- Igazán nem akarunk zavarni – mondta Yedda.
– Már épp indulni készültünk.

A lélek megértően bólintott, hiszen azonnal felmérte, hogy a vezetőm minden bizonnyal „tanulmányi kirándulás” céljából hozott a kórházba.

- Köszönöm, hogy ti is meglátogattátok az én kis Oltamat! – mondta szelíd mosollyal az öreg. – A nevem Mirko. Nem voltam túl jó apja, és most visszavisszajárok hozzá, hogy tudja, tiszta szívemből szeretem.”

Részlet a 7. fejezetből

„Yedda szertartásosan áthúzta kék fénykezét a könyv felett, mire a fedélen lévő betűk felfénylettek. Én is így tettem, s mozdulatomra a könyv enyhén bizseregni kezdett, finom rezgés hullámzott át a bőrborításon.

- Asier – szólt halkán a lelki vezetőm, s mivel már jól ismertem a járást e területen, tudtam, mit fog mondani -, most kérlek, gondolj a következő leszületésedre. Arra a pillanatra, amikor először pillantod majd meg emberi szemeddel magad körül a világot.

Álmodozásnak is hívhatnánk azt, melyet ekkor csináltam. Elképzeltem, milyen lesz majd ismét egy apró emberi testbe préselődnöm, s vajon mit látok majd magam körül azon a helyen, ahol megszületek. Ahhoz tudnám hasonlítani ezt a képzelgést, mint

amikor odahaza arról fantáziálunk, majd milyen dolgok várnak ránk azon a helyen, ahová utazunk nyaralni. Elképzeljük a tengerpartot, a hullámok morajlását, a homok érdességét a talpunk alatt és a többi. Egy idealizált világot látunk a lelki szemeink előtt, aztán engedjük, hogy megtörténjen, aminek meg kell történnie.

Yedda szavai után elhúztam a kezemet Életkönyvem fedeléről, s az nyomban felnyílt. A lapok csak peregtek és peregtek, mígnem egyszer csak megálltak egy adott oldalon, akárha láthatatlan ujjak lapozták volna fel a kötetet, hogy megmutassanak valamit. A vicces az, hogy majdnem erről is volt szó, tekintve, hogy az Életkönyv valamilyen szinten önálló tudattal, sőt bölcsességgel rendelkezik.

Az oldalon sűrűn írt szöveg volt olvasható, olyan apró betűkkel, melyekhez talán nagyító kellett volna, hogy ha emberi látással igyekeznénk valamit kisilabizálni. Sokkal inkább kicsiny mozaikokból álló képnek tetszett a szöveg. Pár pillanattal később fénytünetemény futott át az oldalon, majd, mint egy világítótorony sugara, kivetült egy aranyló sugár a papírlapból. Ennek nyomán egy jelenet öltött testet, akárha diavetítőt néztünk volna. A mozgókép tartalmazta az adott momentum minden finom részletét; a gondolatokat, érzéseket s mindent, amit csak érzékszervekkel befogadni lehetséges.

S bár én a jövőendő megszületésemre gondoltam, természetesen nem ezt láttuk Yeddával, hanem egy régi világrajövetelem emlékét.

1336-ban az aragóniai Zaragoza városában születtem egy kétes hírű örömlány és egy nemesi származású, meglehetősen laza erkölcsű férfi gyermekeként. Apám olyannyira nem törődött velem soha életemben, hogy még akkor sem volt jelen, amikor anyám belehalt a szülésbe. Egyedül vajúdott az éj leple alatt a mór templom mögötti lugasban, először kínjában görcsösen átkarolva egy fa törzsét, majd annak tövéhez roskadva.

Egy pap talált rám másnap kora reggel, vérbe fagyott anyám holtteste mellett. Azt mondták, már sírni sem volt erőm, s csupán azért maradtam életben, mert az édesanyám lépteit egy angyal vezette éppen a templom kertjébe. Bárhol másutt a halál várt volna rám. Az engem megmentő papot úgy hívták, Alejandro Costanza, s talán nem árulok el vele nagy titkot, hogy ő az a lélek volt, aki most Erinként él velem. Costanza atya vakon élte az életét, mégis ő általa tanultam meglátni az élet valódi arcát.

Yedda és én elmélyülten szemléltük a látottakat; anyám küszködésének minden részletét úgy éltem át, mintha velem történt volna, s végül láttuk, ahogy kibújtam a hasából, s azt is, amiként elszállt fiatal testéből a lélek. Újra átéltem, milyen volt a Hold nélküli éjszakában elveszve bömbölni, egyedül az ismeretlenben. Tudtam, hogy ezt az élményt én választottam, hiszen így később bőven volt dolgom a lelki sérülésekkel. Ennek segítségével nézhettem szembe a magánytól való rettegéssel, az önmagamért való kiállás nehézségeivel, s azzal, hogy rettenetesen

ragaszkodtam másokhoz, még akkor is, ha ártottak nekem.

A jelenet a derék Costanza atya felbukkanásával ért véget, s ahogy kitapogatta a homokban kuporgó kis testemet, az emlékkép szertefoszlott.

- Vajon miért éppen ezt mutatta meg neked az Életkönyv? – kérdezte Yedda, jól tudva a választ.

Ismerve a dolgok menetét tudtam, hogy a könyvben rejlő bölcsesség mindig kiváló útmutatásként nyilvánul meg, s nem csupán egyetlen opciót tár az életét megtervező lélek elé.

- A magányt láttam ebben az emlékből – válaszoltam. – Valamint az egyetlen dolgot, ami ezt képes volt feloldani. Azt hiszem, arra akarja felhívni a figyelmemet a könyv, hogy megint egy hasonló körülményre van szükségem, amely mintegy megágyaz a későbbi bajomnak.

Yedda mosolyában az bujkált a kijelentésem után, hogy ez se rossz megközelítés, de átsiklottam a lényeg felett.

- Costanza atya sosem látott téged, Asier – mondta. – Mert nem kellett látnia ahhoz, hogy szeretni tudjon.”

Részlet a 8. fejezetből

„A gyermeki én elé álltunk. Óvodás korú volt, s amint a közelébe kerültem, a fehér opálössága egy csapásra eltűnt, s az alak emberivé vált. Nem mozdult, de engem nézett, szinte apjaként tekintett rám, s a

szeméből aggodalmat, szégyenkezést olvastam ki. Gyámolatlan kisember volt, akit valamiféle nagy gond, fájdalom gyötör, s próbál hinni benne, hogy ez egy nap elmúlhat. Ahhoz már fiatalon is megvan a maga esze, hogy tudja, nem magától fog a dolog rendeződni, ehhez erőre és kitartásra van szüksége.

- A láncszemek összefűzéséből kialakuló gerincproblémával kell megszületned, Asier – kezdte Yedda. A láncszemek összefűzésén az előző halálom, s a leendő megszületésem közti kapcsolat minőségét értette. – Egy aprócska piros vonallal a nyakadon fogsz világra jönni, mely a legutóbbi halálodra utal. A vonal, akárcsak egy múltbéli heg emléke, pontosan ott lesz, ahol megsérültél, amikor rád borult a zsákokkal teli állványzat.

- A gerincproblémára a szégyenérzet elengedése miatt van szükségem, igaz?

- Jól látod – helyeselt a tanácsadóm -, azonban ennek van egy mélyebb értelme is. A gerinc a stabilitás, rendíthetetlenség, ellenállás szimbóluma, s ennek bárminemű sérülése fel kell, hogy ébressze az egyénben a lelki élete vizsgálatának fontosságát. Tehát, amikor majd a bénulásod miatt a kórházban fekvéssel visszagondolsz a veleszületett rendellenességedre, az segít összefüggést és értelmet találni a káoszban. Ez a gyermekkori teher végülis hasznos mankóddá fog válni. Már amennyiben képes leszel ezt felismerni.

- És mi baja lesz a gerincemnek?

- Rendellenes szögben, de nem javíthatatlanul fog megcsavarodni, ám ennek helyrehozatala fogja

kitölteni fiatal éveid java részét. Sok gyógytornára, alázatra és szorgalomra lesz szükséged, melyek próbatételként való korai megjelenése később jó szolgálatot tehet. Mindemellett az állapotod feléleszti benned a szégyenérzetet, amivel remek lehetőség lesz munkálkodni.

- Minden világos – bólintottam. Az elgondolás tetszett, s Yedda bölcs előrelátására biztonsággal támaszkodtam. Tudtam, hogy ha ezt a legideálisabb opciót mégsem fogadnám el, addig tudja csürnicsovartani a dolgokat, mígnem előáll egy olyan lehetőséggel, amire már késznek érzem magamat. Fejletlenebb lélek időszakomban gyakran nem fogadtam el az elsőként felkínált opciókat, s ezzel a döntéssel csak nehezítettem a fejlődésemet. Való igaz; a szabad akarat áldása nem csupán a földi síkon van jelen, de a mennyben is állandóan építgetjük ezáltal a sorsunk útját.

- Hogy döntesz, Asier? Felvállalod ezt a feladatot, vagy nézzünk valami mást?

Tanácsadómra mosolyogtam.

- Vállalom – jelentettem ki határozottan.

Yedda tudomásul vette a döntésemet, majd megérintette a kisfiút. Az mintha egyből életre kelt volna, s a vízben ügyetlenül téblábolva elindult a part felé. Mozgásán látszott, hogy fájdalommal tud csak haladni, ám én már tudtam, hogy az a fránya gerinc egy napon tökéletesen meg fog gyógyulni. Amint elérte a partot, a fiú eltűnt a fehér szirmú virágok sokaságában.

A feladat immár az életem részévé vált,
megmásíthatatlanul és elkerülhetetlenül.”